

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: S. B.**, nar. „X“, státní příslušnost Kazachstán, t.č. ZZC Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty, zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 20.1.2016, č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, **se pro vady řízení ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává odměna** za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v částce **12 342,- Kč**. Částka 12 342,- Kč mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 19.2.2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne č.j. KRPU-250238-32/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) ve spojení s § 124 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že doba

zajištění se podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, tedy ode dne 21.11.2015.

Žalobce v podané žalobě namítal, že v jeho případě nebyly splněny podmínky zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Naplnění uvedeného ustanovení zákona spatřuje žalovaný v tom, že by dle jeho názoru žalobce mohl ztěžovat nebo mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že vyjádřil ve své výpovědi úmysl z území nevycestovat a taktéž opakovaně podávanými žádostmi o mezinárodní ochranu. Uvedeným jednáním dle žalobce žalovaný rozumí to, že žalobce pobýval na území České republiky vědomě bez cestovního dokladu, bez platného víza nebo povolení, které by jej opravňovalo k pobytu od 28.8.2015 po uplynutí 30 denní lhůty k vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění z území členských států EU č.j. KRPA-376623-39/ČJ-2013-000022. Žalobce trvá na tom, že ne všechny důvody k zajištění cizince uvedené v § 124 jsou vzájemně kompatibilní. Trvá na tom, že § 124 odst. 1 písm. b) zcela zřetelně cílí na případy, kdy bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a lze předpokládat, že cizinec nebude respektovat eventuální vykonatelné rozhodnutí, jímž mu bude uložena povinnost vycestovat z území České republiky. Oproti tomu ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců stanoví možnost zajištění cizince v případě, že cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Zajištění žalobce z obou výše uvedených důvodů považuje žalobce za vnitřně rozporné. Žalobce trvá na tom, že v případě, že cizinec nevycestuje v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění, lze uvažovat pouze o důvodu zajištění uvedeném v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nevycestováním došlo k faktické konzumpci důvodu zajištění spočívajícího ve vážném nebezpečí nevycestování. Pokud žalovaný rozhodl o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) i c) zákona o pobytu cizinců, spatřuje v tom žalobce vadu, pro niž je nutno žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost úvah o aplikaci zvláštních opatření za účelem vycestování, kdy z kontextu celého odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce má na území České republiky otce a sestru, kteří disponují občanstvím České republiky, tedy má zde rodinné vazby, kde by mohl mít adresu svého hlášeného pobytu a mohl se tam zdržovat, ovšem při zdůvodnění nemožnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, známé a ani žádné vazby, natož osoby s občanstvím České republiky či osoby s povoleným trvalým pobytem, či dlouhodobým pobytem, které by za něj mohli složit finanční záruku. Dále žalobce zdůraznil, že z odůvodnění rozhodnutí nelze zjistit, z čeho dospěl správní orgán k závěru, že jeho otec a sestra nejsou schopni a ochotni složit potřebnou finanční jistotu. Žalobce trvá na tom, že uvedeným rozporem a neurčitostí došlo k zatížení žalobou napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost.

Dále žalobce trval na tom, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci při vyhoštění do Kazachstánu. Žalobce v rámci řízení o mezinárodní ochraně uváděl, že se obává utlačování ze strany kazašské většiny pro svůj ruský původ. Dle žalobce žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k této námitce nikterak nepřihlédl a nikterak nevysvětlil proč má za to, že žalobci nehrozí vážná újma v případě návratu do země původu. Žalobce v tomto směru odkázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozhodnutí ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150. Dle žalobce se otázkou nebezpečí hrozící vážné újmy v případě návratu žalobce zabýval nedostatečně a zatížil tak

žalobou napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V tomto směru žalobce odkázal i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2015, sp. zn. 5 Azs 326/2015 a ze dne 10.2.2016, č.j. 5 Azs 226/2015-59.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že důvody zajištění uvedené v § 124 odst. 1 mohou být vzájemně kombinovány a může nastat i situace, že cizinec bude moci být zajištěn ze všech důvodů uvedených v daném ustanovení pod písmeny a) – e). Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců cílí pouze na případy, kdy je správní řízení o správním vyhoštění pouze zahájeno. Žalovaný trval na tom, že žalobce svým prohlášením provedeným při podání vysvětlení dne 22.11.2015, že nehodlá opustit území České republiky, přestože ví, že zde pobývá bez řádného dokladu a byl mu uložen zákaz pobytu na území členských států EU, naplnil důvod pro zajištění uvedený v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Ve vztahu k nepřezkoumatelnosti úvah o aplikaci zvláštních opatření za účelem vycestování žalovaný uvedl, že jednoznačně došlo z jeho strany při sepisování finální podoby napadeného rozhodnutí k tomu, že se do odůvodnění vtělil odstavec nesouvisející s daným případem. Žalovaný ovšem trvá na tom, že celý zbytek odůvodnění řádně odůvodňuje nemožnost a neúčelnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování jako alternace mírnějších opatření vedoucích k vycestování, než je zajištění. Dále trvá na tom, že i přes uvedený nedostatek je rozhodnutí v daném směru logické, srozumitelné a přezkoumatelné.

K námitce týkající se vyhodnocení nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci v zemi původu žalovaný uvedl následující. Uvedl, že žalobce využil svého práva a požádal v České republice o mezinárodní ochranu formou azylu. V řízení o mezinárodní ochraně uvedl žalobce své obavy z návratu do své vlasti. Žalobcova žádost o azyl byla shledána příslušným orgánem jako nepřípustná a řízení bylo zastaveno. Tato skutečnost byla uvedena v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na straně 5. Taktéž je na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí uvedeno, že žalobce se pokoušel opakovaně žádat v České republice o azyl a vždy neúspěšně. Na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno pouze shrnutí, že výkon realizace správního vyhoštění v případě žalobce je možný a okolnosti, které žalobce uvádí, jej nevylučují, neboť mu v Kazachstánu reálně nehrozí nebezpečí ohrožení života. Žalovaný uvedl, že hrozba vážného nebezpečí byla posuzována v případě žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění a v následných čtyřech neúspěšných řízeních o mezinárodní ochraně. Žalovaný tedy trvá, na tom, že vzhledem k odkazu na řízení o mezinárodní ochraně a tvrzení žalobce došlo k dostatečnému vypořádání s otázkou potenciální možnosti realizace správního vyhoštění žalobce do země původu včetně otázky nebezpečí vážné újmy.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na svých názorech i argumentaci.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce přicestoval v roce 2000 do České republiky za otcem a sestrou s platným vízem. V České republice mu následně byl udělen trvalý pobyt, který mu však byl zrušen v roce 2010 z důvodu výkonu trestu odnětí svobody. Dne 21.11.2015 byl žalobce zajištěn hlídkou německé policie ve vlaku ve stanici Bad Schandau a byl na základě Dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích předán Policii České republiky. Žalobce trval na tom, že do Německa se dostal omylem, neboť usnul ve vlaku cestou do České Lípy. Hodlal jít se svým švagrem podat žádost o vízum za účelem strpění. Žalobce neměl cestovní doklad a byl si vědom svého neoprávněného pobytu. Správní orgány následně zjistily, že žalobci bylo v minulosti rozhodnutím Krajského ředitelství policie Hl. m. Prahy ze dne 15.4.2015, č.j. KRPA-376623-39/ČJ-2013-000022, uloženo správní vyhoštění s dobou po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Rozhodnutím ze dne 22.11.2015, č.j. KRPU-250238-19/ČJ-2015-040022-RD-ZZ, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů. V době trvání zajištění žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu byla žalobci uložena rozhodnutím ze dne 2.12.2015, č.j. OAM-183/LE-VL18-VL08-PS-2015, ev. č. „X“, povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 15.3.2016. Zajištění za účelem správního vyhoštění bylo následně ukončeno. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 15.1.2016, č.j. OAM-183/LE-VL18-P10-2015, bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno s tím, že žádost je nepřijatelná. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20.1.2016. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo následně rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění se stanovuje na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 21.11.2015.

Dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

- d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
- e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

K námitce žalobce, že je nemožné kumulativně zajisti cizince dle písmene b) i c) výše citovaného ustanovení za situace, kdy se žalobce zdržoval na území členského státu EU v době, kdy měl zákaz vstupu na jejich území, soud uvádí následující. Pro posouzení dané otázky je zásadní výklad slova „řízení“ uvedeného v písm. b) předmětného ustanovení. Dle soudu z kontextu vyplývá, že v daném ustanovení je řízením myšleno řízení o správním vyhoštění. V tomto směru tedy je nutno souhlasit s žalobcem, že důvod zajištění cizince uvedený v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců směřuje na situaci, kdy řízení o správním vyhoštění je v běhu.

Je možné si teoreticky představit situaci, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, ovšem doba, na kterou mu byl zakázán vstup na území členských států EU, již uplynula a s cizincem bylo zahájeno nové řízení o správním vyhoštění. Za takové situace by bylo možné zajistit cizince jak z důvodů uvedených v § 124 odst. 1 písm. b) tak i z důvodů uvedených pod písm. c) citovaného ustanovení. O takovou situaci se však v daném případě nejednalo.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že v daném případě žalovaný nesprávně stanovil, že zajišťuje žalobce i z důvodů uvedených v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V tomto směru musel soud dát žalobci za pravdu. Ovšem vzhledem k tomu, že v předmětné věci byly dány důvody pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) a písm. e) zákona o pobytu cizinců, což žalobce nikterak nerozporuje, neshledal soud v této nesprávné kvalifikaci důvodů zajištění žalobce pochybení, které by samo o sobě zakládalo důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce namítl, že při posuzování možnosti uplatnění zvláštních opatření za účelem správního vyhoštění žalovaný konstatoval v žalobou napadeném rozhodnutí, že žalobce nemá v České republice žádné rodinné příslušníky s trvalým pobytem natož se státním občanstvím, které by za něho mohli složit peněžitou záruku, přestože z obsahu správního spisu i samotného žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce má na území České republiky otce a sestru, kteří mají občanství České republiky.

V uvedených skutečnostech spatřuje soud dvě vady řízení. První dílčí vadu řízení spatřuje soud ve skutečnosti, že závěr o skutkovém stavu, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky se státním občanstvím, je v rozporu s obsahem správního spisu. Jak již bylo výše uvedeno, z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce má na území otce a sestru, přičemž oba jsou státními občany České republiky. Toto pochybení žalovaný označil za určitou vadu v psaní, kdy se nedopatřením do správního rozhodnutí „vloudila“ část odůvodnění, která se netýkala předmětné věci. Ovšem za situace, že by žalovaný skutečně vycházel ze skutečnosti, že žalobce má na území rodinné příslušníky se státním občanstvím České republiky, nikterak se nevypořádal se skutečností, zda tito rodinní příslušníci by mohli za žalobce složit finanční záruku.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný zatížil žalobou napadené rozhodnutí vadou řízení kdy skutkový stav ohledně existence rodinných příslušníků žalobce se státním občanstvím na území České republiky, který vzal žalovaný za základ ohledně posouzení možnosti aplikace zvláštních opatření k vycestování, byl v rozporu s obsahem správního spisu. V důsledku toho pak žalovaný ani neposoudil řádně otázku

možnosti uhrazení finanční záruky ze strany rodinných příslušníků žalobce a v tomto směru pak žalobou napadené rozhodnutí bylo zatíženo nepřezkoumatelností z důvodu nedostatku důvodů. V uvedených skutečnostech shledal soud vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.

Tuto námitku žalobce shledal soud jako důvodnou.

Dále žalobce namítal, že nebyla dostatečně posouzena při jeho zajištění otázka možnosti realizace správního vyhoštění s ohledem na možnost hrozby nebezpečí vážné újmy v jeho zemi původu.

Otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010 - 150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupné také na www.nssoud.cz), v němž judikoval, že: *I. správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.* Výše zmíněné posouzení uvedených skutečností musí nalézat odraz i v odůvodnění rozhodnutí o zajištění. V žalobou napadeném rozhodnutí je k dané problematice uvedeno: „Dále správní orgán konstatuje, že v případě účastníka řízení výkon správního vyhoštění, k jehož realizaci institut zajištění slouží, je možný do domovského státu a okolnosti, které účastník řízení uvádí, jej nevylučují, jelikož účastník řízení nehrozí v Kazachstánu reálné ohrožení života.“ Uvedené posouzení v daném případě považuje soud za zcela nedostatečné, neboť nelze zjistit, na základě jakých skutečností k nim správní orgán dospěl. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí není možné jakkoli zjistit jakých skutečností se žalobce dovolával a v čem spatřoval důvody znemožňující mu návrat do jeho země původu. Stejně tak nelze zjistit, na základě jakých skutečností dospěl žalovaný k závěru, že žalobci v Kazachstánu nehrozí reálné nebezpečí ohrožení života. V žalobou napadeném rozhodnutí není ani žádný odkaz na podklad, ze kterého by správní orgán vycházel (např. závazné stanovisko o možnosti vycestování apod.). Soud shledal proto ve vztahu k otázce možnosti realizace správního vyhoštění žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Pro úplnost soud uvádí, že až ve vyjádření k žalobě začal žalovaný argumentovat skutečností, že možnost vycestování presumoval ze skutečnosti, že žalobce se několikrát neúspěšně domáhal mezinárodní ochrany a z toho žalovaný dovodil, že mu v zemi jeho původu nic nehrozí. Aniž by soud posuzoval tuto argumentaci, je nutno zdůraznit, že ani tento argument nebyl obsažen v žalobou napadeném rozhodnutí jako odůvodnění možnosti vycestování žalobce do Kazachstánu. Zmínka o předchozích azylových řízeních je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedena pouze v části rekapitulující dosavadní průběh řízení.

Tuto námitku žalobce tedy shledal soud rovněž jako důvodnou.

S ohledem na výše uvedené soud výrokem ad I. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení a vrátil věc žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce byl v projednávané věci sice plně úspěšný, ovšem náhradu nákladů řízení nepožadoval a v petitu doplnění žaloby výslovně uvedl, že navrhuje vydání výroku o nákladech řízení, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný pak v předmětné věci nebyl úspěšný. Proto soud výrokem ad II. rozhodl v souladu s uvedeným petitem.

Žalobci byl usnesením ze dne 27.1.2016, č.j. 42 A 4/2016-19, ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Jindřich Lechovský. Vzhledem k této skutečnosti, jakož i s přihlédnutím k tomu, že v případě ustanovení právního zástupce účastníkovi soudního řízení platí, že hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát, soud v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s.ř.s. rozhodl o přiznání odměny ustanovenému právnímu zástupci žalobce.

Soud přiznal ustanovenému právnímu zástupci žalobce odměnu ve výši 12 342,- Kč, která se skládá z částky 9 300,- Kč za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Jindřichem Lechovským [převzetí věci, podání návrhu a podání repliky podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013.], z částky 900,- Kč za s tím související tři paušály po 300,-Kč a z částky 2 142,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek. Odměna bude ustanovenému advokátovi proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti výroku I. a II. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Proti výroku III. tohoto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný.

V Ústí nad Labem dne 4. března 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová